

JEANROCHDARD BRUXELLES

67 RUE DE LA REGENCE | 1000 BRUXELLES | BELGIQUE

13 RUE DES ARQUEBUSIERS | 75003 PARIS | FRANCE

WWW.JEANROCHDARD.COM | INFO@JEANROCHDARD.COM

KASPER SONNE

BLACK BOX

February 28th - April 11th, 2015

Black Box propose au visiteur d'expérimenter une situation de visualisation. Les tentes déterminent un contexte esthétique, d'approche et d'appropriation en même temps qu'elles renferment un contenu en «gestation». Disposées dans l'espace comme des sortes de totems, les six tentes isolantes ou chambres de culture esquissent le scénario d'un déplacement, d'une décision et suggèrent un contenu dissimulé ou invisible.

Kasper Sonne interroge ici le rôle de l'individu et du libre arbitre au sein de son contexte culturel et social. Comment chacun va-t-il se rendre acteur du projet et faire le choix d'activer une situation ?

L'artiste d'origine danoise développe un double vocabulaire qui interroge les symboles et les valeurs esthétiques communes. A l'intérieur de ces tentes qui les conservent ou protègent par leurs actions isolantes et leur éclairage, les peintures encadrées de l'artiste redéfinissent leur propre contexte de présentation. Proposant au visiteur un choix et une action, l'artiste réfute le confort a priori admis d'une contemplation esthétique passive et pousse le sujet à une prise de position.

Les TXC paintings et les BAD Paintings, nouvelle série de l'artiste, renferment comme leurs contenants leurs propres paradoxes. Se constituant à partir de matériaux et de principes à la symbolique a priori destructrice - les produits toxiques qui attaquent la peinture acrylique ou la poussière de pierre volcanique née du phénomène de l'éruption - les toiles arborent en même temps certaines vertus salvatrices - la poussière de pierre volcanique est utilisée depuis des siècles par certaines tribus Mélanésiennes ou Polynésiennes comme soin de la peau - bâties paradoxalement sur les principes d'une décomposition.

En tant que forces esthétiques, créatrices et puissances de langage, les peintures transforment et transmettent de l'information que le visiteur, pris dans ce contexte d'engagement, est poussé à aborder de manière nouvelle.

Diffusées sur des écrans plats et complétant le scénario, les vidéos «Bad Chemistry» (2014) et «The List» (2010), vidéos de tout contenu «image» et de toute représentation iconographique interrogent et mettent en perspective notre relation traditionnelle aux médias et à l'information à travers la diffusion en boucle d'un flux de déclarations écrites affirmant en désordre et sans hiérarchie stéréotype sur stéréotype. Dépourvue de toute stratégie séductrice, chaque affirmation s'offre ainsi à la conscience et à la responsabilité de chacun.

Le langage de Kasper Sonne propose ainsi une mise à distance et une réflexion autour d'une situation. Brouillant les pistes esthétiques et faisant des images des mots et des mots des images, il crée de véritables fictions qui invite le visiteur à l'expérience.

Protégées par leur «box» des a priori et archétypes sociaux et culturels, les peintures s'excluent d'une forme de banalisation et de simplification de leur consommation. Difficilement photographiables dans ce type de scénario et donc impossible à poster et à partager sur les réseaux sociaux, elles se libèrent d'une forme de circulation excessive de l'image et redéfinissent certains réflexes visuels. La Black Box, comme en aéronautique, en automobile ou dans le domaine maritime, serait un enregistreur de données qui contiendrait et conserverait des informations, une chambre noire isolée, hermétique, où se «cuisinerait» un langage qui produirait ses propres références, un espace dont la porte d'entrée, une fois dézippée, exhorterait chaque conscience à faire peau neuve.

Elisa Rigoulet

Black Box gives the visitor the opportunity to experience a situation of visualisation. The tents determine an aesthetic context, of approach and ownership at the same time as they include content under development. Arranged in the space as kinds of totems, the six insulating tents or growing rooms portray the scenario of a shift, a decision and suggest a hidden or invisible content. Kasper Sonne questions here the role of the individual and free will within their cultural and social context. The Danish artist develops here a dual vocabulary which questions the symbols and shared aesthetic values. Inside these tents, preserved by their insulating actions and lighting, the paintings framed by the artist redefine their own context of presentation. Offering the visitor a choice and an action, the artist refutes the accepted comfort a priori of passive aesthetic contemplation and urges the subject to adopt a position.

The TXC paintings and the BAD paintings (ashes), a new series of the artist, include like their enclosures their own paradoxes. Built a priori from symbolically destructive materials and principles - the toxic products which attack the acrylic paint or the volcanic ash resulting from the phenomenon of eruption - the canvas bears at the same time certain salvific virtue - the volcanic ash has been used for centuries by certain Melanesian or Polynesian tribes as skincare - based paradoxically on the principles of decomposition. As aesthetic, creative and powerful forces of language, the paintings transform and convey information that the visitor, taken in this context of involvement, is encouraged to approach in a new way.

Broadcast on flat screens and completing the scenario, the «Bad Chemistry» (2014) and «The List» (2010) videos, emptied of any «image» content and any iconographic representation question and put into perspective our traditional relationship with the media and information through the repeated broadcast of a torrent of written statements affirming stereotype after stereotype in disarray and without hierarchy. Devoid of any seductive strategy, each affirmation offered up to the conscience and responsibility of each person.

The language of Kasper Sonne thus offers a distance and reflection of a situation. Blurring the aesthetic lines and turning pictures into words, and words into pictures, he creates real fictions that invite the visitor to join the experience.

Thus protected a priori from social and cultural archetypes, the paintings are excluded from a form of trivialisation and simplification in their consumption.

Difficult to photograph in this scenario and therefore impossible to share on social networks in their entirety, the paintings defy the excessive circulation of the image and redefine certain visual reflexes. The Black Box, as with aeronautics, or the automotive or maritime sectors, is a data recorder which contains and keeps information, an insulated dark room, hermetic, where language is created which produces its own references, a space where the entrance, once unzipped, urges each conscience to transform itself.

Elisa Rigoulet

Black Box biedt de bezoeker een visualiseringservaring. De tenten bepalen een esthetische context, een context van toenadering en toe-eigening, maar omvatten ook een inhoud 'in process'. De zes geïsoleerde tenten of cultuurkamers zijn in de ruimte geplaatst als een soort van totems die het scenario van een verplaatsing schetsen, van een beslissing, en suggereren een verborgen of onzichtbare inhoud.

Kasper Sonne stelt hier de rol van het individu in vraag en van de vrije wil binnen zijn culturele en sociale context. Hoe zal elkeen de drager van het project worden en de keuze maken om een situatie te activeren?

De kunstenaar van Deense oorsprong ontwikkelt een dubbel vocabularium dat de symbolen en gemene esthetische waarden in vraag stelt. Binnen deze tenten, die ze bewaren of beschermen door middel van hun isolerende acties en verlichting, herdefiniëren de omkaderde schilderijen van de artiest hun eigen presentatiecontext. Door de bezoeker een keuze en actie voor te stellen, weerlegt de kunstenaar het toegegeven comfort van een passieve esthetische beschouwing en dwingt het subject tot een positionering.

De TXC paintings en BAD paintings - nieuwe reeks van de kunstenaar - omsluiten zoals hun omhulsels hun eigen paradoxen. De doeken zijn samengesteld uit materialen en principes die a priori destructief zijn - de giftige producten die de acrylverf aanvallen of stof van vulkanische stenen afkomstig van een uitbarsting - maar bevatten tezelfdertijd bepaalde heilzame weldaden. Stof van vulkanisch gesteente wordt al eeuwen gebruikt door bepaalde stammen uit Melanesië of Polynesië als huidverzorging - paradoxaal genoeg gebaseerd op de principes van de decompositie.

De schilderijen dragen in de hoedanigheid van esthetische, creërende krachten en taalmiddel de informatie over en transformeert ze, die de bezoeker, in deze context van engagement, op een nieuwe manier moet benaderen.

De 'Bad Chemistry' (2014) en 'The List' video's, die op plat scherm worden afgespeeld en het scenario vervolledigen, zijn ontdaan van elke 'beeldinhoud' en iconografische representatie. Ze stellen onze traditionele relatie ten opzichte van de media in vraag en in perspectief, alsook ten opzichte van de informatie die constant verspreid wordt middels een stroom aan geschreven verklaringen, die ongeordend en zonder hiërarchie stereotype na stereotype bevestigen. Elke affirmatie is ontdaan van de minste verleidende strategie en biedt zich zodoende aan aan het bewustzijn en de verantwoordelijkheid van elkeen.

De taal van Kasper Sonne creëert zo een afstand en een reflexie rond een situatie. Door de esthetische lijnen voor de gek te houden en beelden van woorden en woorden van beelden te maken, creëert hij een ware fictie die de bezoeker uitnodigt tot deze ervaring. Beschermd door hun 'box' van sociale en culturele voordelen en archetypes, sluiten de schilderijen een vorm van banalisering en simplificatie van hun consumptie uit. Ze zijn moeilijk fotografeerbaar in dit soort scenario en kunnen dus niet gepost of gedeeld worden op sociale netwerken. Zodoende bevrijden ze zich van een vorm van excessieve circulatie van het beeld en herdefiniëren ze bepaalde visuele reflexen. De Black Box is, net zoals in de aeronautica, bij wagens of vaartuigen, een registreerapparaat van gegevens dat informatie bevat en bewaart, een geïsoleerde donkere kamer, hermetisch afgesloten, waar een taal wordt 'bekokstoofd' die haar eigen referenties produceert, een ruimte waarvan de toegangsdeur, eens deze wordt opengemaakt, elk bewustzijn aanmaant om een nieuwe gedaante aan te nemen.

Elisa Rigoulet